

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: کارلوس آرنارز
برگردان: جنوب جهانی
فرستنده: عثمان حیدری
۱۱ جنوری ۲۰۲۵

ونزوئلا: کشوری که خانه‌ها، بهداشت، آموزش و سلاح‌ها متعلق به مردم است

در زمانه‌ای که خبرهای بد پیوسته ادامه دارند، شایسته است به سراغ جایی برویم که هنوز مردمی از طبقه پائین وجود دارند که با پیشرفت‌های عینی خود، امید را زنده می‌کنند و نشان می‌دهند که «جهانی دیگر ممکن است» و این صرفاً یک شعار زیبا نیست. در اینجا کمون‌های بولیواری و سوسیالیستی هستند که ثابت می‌کنند اگر دولتی انقلابی و گروهی از زنان و مردان آماده برای ساخت قدرت مردمی وجود داشته باشند، بخش عمده‌ای از مسیر هموار خواهد شد. این بار باید از دستاوردی شگفت‌انگیز صحبت کرد: کشوری که توسط امپریالیسم و همدستانش بشدت محاصره شده، توانسته است رقم معجزه‌آسای ساخت ۵ میلیون و ۲۰۰ هزار واحد مسکونی را به ثبت برساند و همچنان به پیش می‌رود.

وقتی درباره مسکن در کشورهای این قاره صحبت می‌شود، معمولاً به جز در موارد استثنائی، با کمبود شدید مواجه هستیم. به همین دلیل است که حتی در کشورهایی که زمانی از سطح زندگی قابل احترامی برخوردار بودند، امروز خیابان‌هایشان پر از تشک‌هایی است که خانواده‌های کامل روی آنها زندگی می‌کنند.

از همین رو، اقدام ونزوئلا و شوراها محلی شهری‌اش چیزی شگفت‌انگیز و ستودنی است. به عنوان نمونه، تجربه موفق شورای محلی «سیوداد تیونا» قابل ذکر است؛ جایی که ۵۶ برج ساختمانی بزرگ ساخته شده که ۷۰ هزار نفر از طبقات متوسط و پائین در آن زندگی می‌کنند.

اما مهمتر از همه، در این نوع پروژه‌های ابتکاری که تحت مأموریت «مسکن» و از دوران ریاست‌جمهوری هوگو چاوز آغاز شده و اکنون با ریاست نیکولاس مادورو ادامه دارد، این است که هر واحد مسکونی، چه یک خوابه، دو خوابه، سه خوابه یا حتی چهار خوابه، بر اساس ایده‌ای ساخته شده که ساکنانش را به عنوان انسان‌هایی شایسته کرامت نگاه کند، نه مانند زباله، وضعیتی که در بسیاری از کشورهای امریکای لاتین رایج است. خلاف خانه‌های بی‌کیفیتی که در آهنگ «خانه‌های مقوائی» اثر عالی پریمیرا به تصویر کشیده شده، این واحدهای مسکونی راحت هستند، ازدحام جمعیت را از بین می‌برند و بسیاری از آنها هنگام تحویل به وسایل برقی مورد نیاز خانواده‌ها مجهز هستند.

محل ساخت این واحدها نیز دارای فضای سبز است که به طبیعت احترام می‌گذارد، زمین‌های بازی برای کودکان دارد و فضاهای جمعی فراهم می‌کند که در آن‌ها همسایگان می‌توانند از غذاهای مشترک گرفته تا جلسه‌های آموزشی برای استفادهٔ بهینه از محیط برگزار کنند.

بدیهی است که ممکن است آنچه گفته می‌شود شبیه «دنیای وارونه» به نظر برسد، اما حقیقت این است که دنیای وارونه همان کشورهای هستند که تحت سلطهٔ سرمایه‌داری قرار دارند؛ جایی که مصرف افراطی ثروتمندان هر روز با فقر مطلق محرومان برخورد می‌کند. ونزوئلا یک کشور در حال انقلاب است، و این انقلاب فقط به ساخت مسکن محدود نمی‌شود؛ بلکه در حوزه‌هایی مانند آموزش، بهداشت، کار، ورزش و فضاهای تفریحی نیز پیشرفت کرده است. این انقلاب که در دسامبر ۱۹۹۸ با پیروزی چاوز آغاز شد، همچنان ادامه دارد و در حال گسترش است.

در یک بعدازظهر آفتابی جنوری، چند ساعت پیش از این که «نیکلاس» (نامی که مردم برای رئیس‌جمهور مادورو به کار می‌برند) دوباره سمت خود را عهده‌دار شود، نویسندهٔ این مطلب از بخش «سیمون بولیوار» در شورای محلی «سیوداد تیونا» بازدید کرد و به سخنان گروهی از زنان محلی گوش سپرد که با شور و شوق از شادی خود برای داشتن خانه‌ای که متعلق به خودشان است سخن می‌گفتند. آنان تأکید کردند که «ما انسان‌هایی فروتن هستیم، مانند اکثر افرادی که اینجا زندگی می‌کنند». همچنین معاون وزیر مسکن، کارولینا سستاری، گفت: «هر پنجشنبه ما برای اعلام تحویل خانه‌های جدید، علی‌رغم تحریم‌های موجود، جلسه برگزار می‌کنیم».

در همین حال، شور و شوق سرلشکر دیلیو رودریگز که برای هیأت‌های نمایندگی چندین کشور توضیح می‌داد، آشکار بود: «دشمنان ما هرگز درک نکردند که این ملت چه احساسی نسبت به انقلاب، به بنیان‌گذار آن، فرمانده چاوز، و به ادامه‌دهندهٔ آن، رئیس‌جمهور مادورو دارند. به همین دلیل است که آن‌ها همیشه شکست خواهند خورد».

بسیاری از بازدیدکنندگان می‌گفتند: «آنچه در ونزوئلا اتفاق می‌افتد به طرز شگفت‌انگیزی الهام‌بخش است.» با وجود تحریم‌های سخت و نقشه‌های دشمنان دولت، قدرت مردمی کاملاً روشن می‌کند که نه دشمنان داخلی و نه حامیان خارجی آن‌ها نمی‌توانند مسیر تاریخ را تغییر دهند.

به عنوان یک نکتهٔ امیدبخش برای کسانی که فکر می‌کنند همه‌چیز در سطح جهانی از دست رفته است: صبح همان روز، در نزدیکی مقبرهٔ فرمانده چاوز در «پادگان کوهستان»، هزاران کارگر شرکت‌های دولتی – از جمله اعضای «ملت مبارز» – با یونیفرم‌های کاری و یا لباس‌های نظامی مردمی، و بسیاری از آنان مسلح به تفنگ‌های آموزشی، در یک گردهمایی بزرگ شرکت کردند. این گردهمایی بر اتحاد مردم و نیروی نظامی تأکید داشت؛ معادله‌ای کامل برای دفاع از یک انقلاب ارزشمند مانند انقلاب ونزوئلا.

این واقعیت است، و هر چیزی غیر از این، شایعه، خبر دروغ یا بدخواهی جناح راست است. اشتباه نکنید، و همچنان از ونزوئلا بولیواری و سوسیالیستی دفاع کنید، چرا که این دفاع به معنای پشتیبانی از بهترین رویاهایی است که هنوز

محقق نشده‌اند. / ۱۰ جنوری ۲۰۲۵